

1

"בנות, אני מחליפה היום מקומות". שרית, המחנכת החדשה של כיתה ז', נראתה מבוגרת מאיתנו רק בכמה שנים. מטפחת תכלת מעוטרת בפרחים קטנים צהבהבים נחה על ראשה, והיא אחזה בחומש בראשית מקראות גדולות. היא הניחה את החומש על שולחנה ושלפה דף מתוך התיק החום שלה, שכבר הונח בכבוד על מושב הכיסא הסמוך.

"לא, המורה! זה לא הוגן!" צעקות נשמעו ברחבי הכיתה, "רק לפני חודש התחלנו את השנה!" התרעמנו. פטפטת קולנית אחזה סביב כשהמורה ניסתה לשווא להשתלט על המהומה. "שקט!!" שולחן המורה קיפץ לשבריר שנייה באוויר מעוצמת החבטה שספג מידה של המחנכת, ואנו, תלמידות כיתה ז' ההמומות, השתתקנו באחת.

"מה קורה לכן, בנות? זה כולה מקום, אתן פשוט מגזימות!" היא קירבה את הדף לפניה.

"אבל המורה, זה... ניסתה אחת הבנות להתרעם.

"צאי מהכיתה!"

"לא, המורה..."

"אז שבי בשקט. ושום מילה עד שכולכן מסיימות לעבור מקומות". ממקום מושבי בשורה-האחרונה-טור-אמצעי קלטתי את גלגולי העיניים של אורה, את המבט מלא הבוז של שלומית, ואת הקללה שסיננה אורית בלי קול. רחל ואני הבטנו זו בזו. אז זהו? ניאלץ

להיפרד מהשיבה המשותפת בשולחן, שאותה תכננו כבר מאמצע החופש הגדול? אני מקווה שנצליח להישאר חברות טובות גם אחרי ש...

"רחל, את עוברת לשבת ליד שירה לוי. ורותי בן ישי, את עוברת ליד מיכל הדר".

מה? רותי בן ישי? לא... המורה, את מתבלבלת... אהה, עכשיו יורד לי האסימון. מניע החלפת המקומות הוא מניעת הפטפטת בכיתה ז'1. חושבת רק על עצמה המורה הזו.

'אני, המחנכת הדגולה שרית, שנתיים ניסיון במערכת החינוך, צנועה וחסודה עם מטפחת הדוקה לראשי, אעשה הכול למען שקט ושלווה בכיתתי, וזה אומר הכול. כולל להפריד חברות זו מזו, ולהושיב בנות שאין ביניהן מכנה משותף יחד! כמה חכמה ומושלמת אני'.

כאילו, רותי? מה לי ולה? על מה נדבר? הרי היא בקבוצה של כל הבנות המגניבות והרעשניות, חבורה שיש לה קליקה משלה. ואני, אני בקליקה אחרת. של בנות מבשרת ועוד כמה חברות. אני בטח לא מהמקובלות, רחוקה מלהיות במעמד החברתי של זו שבעל כורחה תחלוק איתי את השולחן.

רותי כבר הספיקה להניח לצידי את קלמר הג'ינס שלה ועוד כמה ספרים ומחברות, ואז גררה את הכיסא לאחור והתיישבה עליו. חייכנו זו לזו במבוכה. שתי זרות חולקות שולחן אחד, אפילו קצת לא נעים, מביך. כל אחת התעסקה בשלה. שלפתי עיפרון מתוך הקלמר הוורוד שלי, מהתא העליון, והתחלתי לסכם את השיעור. דבר אחד טוב עומד לצאת מהשינוי הזה. בטח אראה את התוצאות שלו בתעודה הקרובה.

אחרי חיטוט מהיר בקלמרה לחשה רותי לעברי, כשמבטה ממוקד במורה: "יש לך מחדד?" פתחתי את הקלמר שלי בלחיצת כפתור והעברתי לה. כעבור חצי דקה נשמעה חריקת עיפרון צורמנית כשרותי החליטה, ללא סרגל, לחלק את השולחן לשניים.

"זה הצד שלי וזה שלך", היא חייכה, "מקווה שיצא מדויק. תודה על המחדד". בדיוק אז נשמע צלצול ההפסקה. זה לא אמיתי. אני חייבת לבקש מהמחנכת הזו שתעביר אותי מקום.

•

'איך זה לגור רק עם אמא?
'דווקא ממש סבבה!
'לא בכית כשהורים שלך התגרשו?
'וואי, אני אפילו לא זוכרת את זה. הייתי ממש קטנה.
'לא משעמם להיות ילדה יחידה בבית? מה את עושה כל היום?
'זה דווקא ממש כיף, אני רואה מלא סדרות בטלוויזיה ואפילו
התחלתי לכשלא! ואני מזמינה חברות לישון מתי שבא לי!
'כיף לך!
'לך יותר, הייתי מתה לעוד אחים ואחיות קטנים...'
'צודקת... למרות שלא אכפת לי מדי פעם להיות בת יחידה.
'הי! יש לי אחות גדולה וגם אח קטן, אז אני לא ממש בת יחידה...'
'כן, אבל היא גרה אצל אבא שלך. ואח שלך הוא רק חצי אח.'
'לא נכון!! הוא הכי אח שבעולם ואני חולה עליו. אז מה אם אני
רואה רק פעם בשבועיים?!'
'טוב, טוב, צודקת. סליחה! תגידי, נראה לך המורה בהיריון? שימי
לב לבטן שלה!!!'
'לדעתי היא סתם שמנה!
'נראה לך שהיא עוד מאוהבת בבעלה?
'ברור! כל הנשואות מאוהבות! כיף להן...'
רותי ואני מחניקות עוד צחוק, והיא ממחרת למחוק את ההתכתבות
הארוכה מהשולחן.
הקו שחצה אותו לשניים נעלם מזמן, ואת ההתכתבויות עם הכתב
הקטן שלי והצפוף שלה אנחנו משתדלות למחוק בסוף כל יום.
איכשהו תמיד השולחן מתמלא מחדש.
שיעור מתמטיקה מתחיל ואנחנו מחליטות שהפעם אנחנו מתרכזות
בחומר הנלמד, כשאני מרגישה דחיפה קלה במרפק.
'קודם תבואי את לישון אצלי!' אני חורטת במהירות על השולחן,
מתרגשת. היא הזמינה אותי לבית שלה.
מהפעם הראשונה שהיא מגיעה ("וואי! אני לא מאמינה, יש לך חדר

רק שלך! איזה קטע לגור רק עם אמא! כל ערב את יורדת לפיצרייה לארוחת ערב? איזו אמא מפנקת יש לך, אני מתחילה להשמין אצלכן, כמה ממתקים! את יודעת שאני יכולה לבוא אלייך ברגל בשבת? זה ממש לא רחוק מגבעת מרדכי עד קריית משה" זה הופך לנוהל טבעי. היא מגיעה לישון אצלי פעם בשבוע, נהנית מהשקט ומכל הפינוקים שאימי מרעיפה עלינו, ואני מתענגת אצלה על בית רועש עם אחים קטנים ומתוקים, חולמת בהקיץ שיום יבוא, רצוי ממש מהר, וגם לי ייוולדו אחים שאוכל לטפל בהם כמו אמא קטנה.